

Ne znam da li je li i naš bivši paroh Dragoljub Stojković, ili kako smo ga mi svi zvali Bratić (izgovor je bio nešto kao: mali brat ) bio rođeni Starčevac, no meni je uvek tako izgledalo. Pamtim ga od svog najranijeg detinjstva. Živio je u velikoj parohijskoj kući, odmah do crkve, sa familijom, kako je to običaj po kanonima Pravoslavne crkve. Popadija tj. supruga mu je bila Branislava ili kako smo je svi mi poznavali - nastavnica Brana, učiteljica po zanimanju, a predavala je fiskulturu u osnovnoj školi. Odgajila je puno generacija, usadivši im takmičarski duh, a i sve one ljudske vrline. I svojom spoljašnošću je to pokazivala. Uvek gospodski obučena i doterana, na svom ženskom biciklu, svakodnevno je dolazila u školu na posao, ali joj nije bilo teško svakom učeniku pokazati kako se koja vežba izvodi, ili kako se izvodi koja tehnika u raznim sportovima. Bratić i njegova Brana imali su dvoje dece, Veru i Boru. Oboje su kako se i očekivalo od dece paroha i nastavnice, imali fini kućni odgoj, a takođe su uvek i bili uključeni u celokupni društveni život sela. To znači da su bili aktivni u sve manifestacije, kako školske tako i seoske, naročito u toku zime kad su se održavali popularni susreti "Takmičenje sela". Bratić, visoki naočiti, šlang, gospodin, sa uvek uredno podštucanom bradicom kakvu su nosili pravoslavni popovi, po osnovnom pozivu vodio je brigu o svojim parohijanima, koja je bila velika, ako se pogleda Starčevo iz tog doba. Kako bi do svih stigao, vozio se na starinskom ženskom biciklu, uvek u svojoj mantiji, pa ako je bilo hladnije preko nje je imao lagani crni kaput. Na glavi je imao crni šešir sa dosta širokim obodom. Na kormanu je uvek bila obešena velika kožna torba u kojoj je nosio svoje potrepštine u obavljanju obreda u kućama svojih parohijana. Dok se vozio biciklom, naročito po Gornjem kraju ili oko centra sela, svakog je pozdravio, a ako je imao malo više vremena, sišao bi sa bicikla i sa svakim porazgovarao, pa čak i sa nama decom. Vodio je brigu i o samom ustrojstvu parohije i o duhovnom životu svojih parohijana. Držao je do toga da parohija ima i zvonara i tutore i u crkvi pojca, kao i crkveno pevačko društvo. Takođe je vodio i brigu da prema starosti i ugledu, parohijani imaju u crkvi i svoja mesta za stajanje tokom liturgije. Bio je angažovan i u verskom obrazovanju dece parohijana, što se videlo po tome da je uvek bilo dece čitača, kako smo mi rekli apostola na liturgijama, naročito onima za Božić i Uskrs. Velika briga je bila i u organizaciji svake godine proslave zaštitnika starčevačkog hrama Sv. Pantelejmona, kao i Litije na Vodici pre toga. I samu crkvu je trebalo održavati i uređivati, pa je organizovao i veliku obnovu krajem šezdesetih godina. Osim što je vodio brigu o duhovnom životu svojih parohijana, bio je angažovan i na civilnom društvenom planu u Starčevu. Koliko se sećam bio je aktivista Crvenog krsta, tj. poverenik za Starčevo i često mi se znalo dogoditi da, kad su bile akcije skupljanja dobrovoljnih priloga za Crveni krst, da sam prikupljeni novac nosio Bratiću u parohijsku kuću u Donji kraj, što je meni bila posebna čast, a i zadovoljstvo, jer sam se voleo voziti biciklom. Bratić se voleo i družiti s ljudima i retko je propuštao društvena događanja u selu. I privatno je zalazio u kuće viđenijih ljudi u selu ili ih je posećivao. Tako je dolazio i kod mog deda Miše, a najčešće su on i nastavnica Brana zalazili kod Polakovih, što radi televizije koju su Polakovi imali među prvima u selu, a i radi samog druženja. Često sam ih tamo mogao zateći, jer sam i ja s deda Mišom iz istih razloga navraćao kod učitelja Bate i učiteljice Mare, Darka i Zlatka. U duhu ekumenizma, Bratić se družio i sa katoličkim sveštenicima koji su bili na službi u Starčevu, tako da su za sve velike praznike, a naročito crkvene zaštitnike Sv. Pantelejmona i Sv. Mauricija razmenjivali posete. Bez obzira na vreme u kojem se živelo, Bratić je neometano obavljao sve ono što se od jednog paroha očekuje, a u nekim stvarima da bude i pokretač.